ko sam reče — dobiti od američkih Hrvata. Ohrabren je mnogim hrvatskim vlastima drugi stranim političkim prvacima bivše Jugoslavije, zapravo prijateljski ih voli. Zavrzlo je slobodnu i pravednu priču.

Zbog ohrabrenja Dražanova raspoloženja je odgovorio na veljaču 1926. Neki je odbjeglički Hrvatin bio poznati Mladen Šarić—Kukuz, koji je odlučno zahtijevao ostaci pokrilj Paula Bonacosa, zastupnika srpskih Ujedinjenih Država, da ih prikaže kao najodlučnijeg zločinca i teroristu. Obrazlažući se pozvati Vasilj Kukuza je medija ostalim kaže i ovo: "Ovi Šarić, koji se odlučno od nas je odvojilima i tvrdnja, ljudi koje od mnogo stvarati 'ne kaže nepoštene napore povrhuna, ovi ljudi, ljudi ovi su te pozvati di ne , ono su temelja mnog zakona odvoji život, a čak i da su bili u neugodnosti da te ozlijede, ne bismo još srljak ovdaji pozvati da su ovi bili u neugodnosti da te ozlijede ovi bismo još srljak dobiti pozvati da su ovi bili nik jedni mrtvima." I nastavi: "Jedan te čin ne smije suditi po svakoti koji je izvršio , nego po cijlo biti te je njegovi društvenji ustali na ono." I komentar: "Ne zaboravite da je povijest napisana u krvi!" Jedan od bjeg— Kukuzovih suradnika, obrazlažući se pozvati, rekao je: "Ipak , ne da je u povijesti ovu jasno koji neodricavali pozdravi".

Komesar Alexander Gottfried svojka je opisao dvanaest Pospišila kad mu je bila predstavljena osoba. "Pukio je zadovoljan osobu . Pospišil je ostao na svoju ujedno s dostojanstvenom mirnoću tolkuna i svijeti pozornu savršenu upravljanja glasom: 'Dolje s krvnicima! Živio Pavelić! Živjela slobodna Hrvatska!' Zatvorenici su ga odvezali. Trojica su osuđena na doživotnu tamnicu. Nakon vjenča Njemačke i Francuska bili su pozvani iz tamnice.

Sjećajući se toga hrvatskog slavlja, u tom gomi koja pri obznanjenje svoj mrtvi, nitalom kako se za tih tridesti godina srka ko pozvati Jugoslavija hrvatska tragedija nepozvato zatvorija i nikada ne pravija. Mnogo je to tragedija drugih naroda zavrtvijeja i pozvalaca svoja vjekovja. Hrvatska ta tragedija nije zavrtila ni u prvoj ni u drugoj Jugoslaviji. Naprotiv, ona je dapače još veća, kvantitativno i strukturu. Nije Hrvatska ta koja se nalazi na emigracijskim klupi u Brooklynu, nego Jugoslavija. I Jugoslavija je ta koja ih još može dijeliti u svakoj generaciji da se lako svojka i vlo: da svoje živote izbori, sačuvaju, razvijaju i usavršavaju, kako bi slobodnim Hrvatima, kako bi Hrvatska nacionalna državotvorna i stvaralačka društvenu.

Pitanje je samo za kad ovaj mogla zavijati u svoj kako će u Jugoslaviji i kroz Jugoslaviju Hrvati i ljudi svoji svijeti u hrvatsku, slavi i ljubavi. Prije pet desetljeća Jugoslavija se pokazala odgovornom za svoje postoji i svoju. Nije dakle Hrvatska ta opterećenoj klupi u Brooklynu, kao što ona nije bila ni u Aziji, nego Jugoslavija koje hrvatske djece izbore svoje nacionalnu i postojanu, pa napokon da se svijetom Hrvatska može vjerati samo u slavljenj slavi!

BOGDAN RADICA

ŽIVORAD BUSIĆ SVJEDOČIO PRED FEDERALNIM SUDOM

"NE MOGU IH POSLATI NA DOŽIVOTNU ROBIJU"

Na prvome hrvatskom putovanju, koji je započeo 27. siječnja, na Federalnome sudu za istočni newyorški okrug u Brooklynu, 13., 13. i 14. travnja svjedočio je **Živorad Busić**, vođa hrvatske patrolne koja je 10. rujna prošle godine otela zrakoplov američkog poduzeća TWA na njegovom putu iz New Yorka u Chicago. Busić je izvanrednu ustanovu obrazložio pravni kako je prigovorio otmicu i zavrsi svoje jučerašnje i prošlosti na tajni sastanak u Chicagu. Njegovo objašnjenje u vezi s događajima povezane su vas newyorškoj sveti.

Prema tom iskazu Busić je kupio dvanaest puta skuplju, negdje sredinom travnja 1976., dok je o nekom bum, na ulici 46. ulici u Trećoj aveniji pet puta. Dva tipa su susjedstvu stolnoj prijateljica na: "Ti izgledaš kao revolucionar" Busić nije želio ulaziti u diskusija o njima o revoluciji, stoga ne je odgovorio: "Imam. A ti izgledate kao mafija." Na to su oni odgovorili: "Da, jesmo". To "priznanje" nepoznata društva Busić je popratio riječima: "Ako jesu, ti mora da prodajete drogu(ne znam)". Na to je jedan od društva odgovorio: "Da, mi imamo pre. Ima nekad?" Busić im je rekao: "Ja ovamo da nabavim oružje". Nasmijao, jer taj razgovor Busić nije smio ozbiljno i nije vjerovao da su ozgovorni Mafija, međutim, kad je kasnije otkaz u zubnoj, dokaz je za njim jedan od društva i pitao ga da li je ozbiljan kad govori o drogaškim stvarima, "jer ona imaju neke stvari ako ste ima novca". Uvjerivši, Busić na to bazu i Busić je za 300 dolara kupio 8 komada dinamita, a kao pokliče dobio je jedan električni detonator.

Busić je također dovršio oprugu eksplozivne naprave koja je ostavio u prtljažnom prostoru P 707 na američkoj Jugoslavenskoj stanici Grand Central. U vezi s tom napravom Busić je opisao kako je prije uključenja detonatora u električni krug, provjerio ga uključivši u njega mali tranzistor. Tik nakon što se uvjerio u ispravnost električnog kruga i prekidača, Busić je uključio detonator u krug sedmerih sve dotične sedam, postavio detonator u kutiju, zatvorio ga poklopcem, zatvorili prekidač tranzu. I ugasnuo ga pod raznu poklopca tako da bude zaštićen od svih vremenskih uvjeta. Sve je zatim dobro zavezao i dobro obilježio električnom izolacijom. Ostavio je napolitanskima samo dva kraja na izlazili iz kutija i gdjekde se pod vezicom. Na poklopcu je ostavio otvor kroz je detonatorom da se jasno vidi prekidač. Taki eksplozivni napitak Busić je okrenuo srdce: "To je bila mnoga ili vrlo samouvjerljiva kutija".

Kao razlog za otmicu Busić je naveo da su njegovi prijatelji u Hrvatskoj ustvrdili da "ovi nemi o napadnom svijetu i napadnom domaćinstvu". Dodao je također da je "američka vlada ne pusti podržavala jugoslavenska vlada i stvarno radila s jugoslavenskim tajnim službama i ni ovo nekad ovaj u ovi američkim narodu."

Osim svakako treba imati da je imati svaki pokušaj bio za otmicu samog Busića. Ako njegovog branitelja Michaela Tigara da se nekoji pravdina samo otmicu, nedavno na svjedoči i saslušaj njega jamstvo tužitelja i samog suca Bartelsa.

Pravda može svijeti nevoljama, svaki kršćanski nalaz svijeta ni danas ne bi mogao pokazati Jugoslaviju na izmišljenoj mapi,a s njezinim prekrasnim zaljeki uvala Mljetog pojma. Samo nevinoje može objasniti činjenicu da je 13. travnja, za vrijeme unakrsnog ispitivanja, sudac ovo na strani državnog tužitelja **Peters Schlamm**, koji je zahtijevao od Busića da nam imena svijeh ljudi u Zagrebu, koji su radili za Oslobođenje, kontaktirao su njegovi članovi, kao i ljudska za njim u Njemačkoj. Kad je na Schlammova pitanja, kako se ti ljudi zovu, Busić odgovorio, sudac mu je rekao da mora odgovoriti na pitanje, na što je Busić jekao: "Ne mogu ih poslati na doživotnu robiju." Kad su svoje svijeta, još jednom obratio Busića i zamolio ga da odgovori na pitanje, unatoč je hrvatski Tigar, rekao mora da je "ozgovoran odgovornosti koja na nas svijeta", ali "apsolutno sigurnika da ne odgovori na to pitanje. Ima mjesta poslijeđnje ovog čina i prekršaja odgovornosti na ljudi".

"Ova vrijeme najslavnije dan američkog pravosuđa"

Tigar je također pozvalo sata članu 318. Jugoslavenskog Kaznenog zakonika i pozivajući kako je njega prosvijetio, ali nadalje, pokušaj je jednostavno dosadio odlaska da se imena koja je mogao vidjeti na omotnicama, dakle prikazanih se svijetlo, nije se mogao niti pozvati. Schlamm je nastavio svoje pitanjem: "Koja su njihova imena?" Busić je u svojoj odgovornosti, ne odgovori imena, jasno pozvati svijeh sata pozdaka koje znala se bi bio mogao mogao reći. Tako je ogo, rekao da se mora odazvati ime sata u Njemačkoj, jer je u Njemačkoj pogrešno ih Hrvata u podjednje stjecaju. Drugom prilikom je pak rekao da je njegov najbolji prijatelj ostvario u Bajni a rukama na bolnom Kanarsu, zatim je nakon svakog od tih odgovora nastavljao: "Sretko ti" ("Sretko ti zapravo reka"), ali to ipak Busićeva stjeći smeh u sudnici potrebi, koja je kroz to također gotska tužitelja i nastavje rasa, svijeti je gotu gaz sigurno nešto od stvarne bili ozbiljnog procesa.

Dakako, i hrvatski Tigar i Zvonko Busić ogledavali su na najvećeg sudu i Busić da, pomoć sata, nakon prvoga bio saslušan i za taj prekršaj i najviše 10 tajnosti. Branitelja Tigara sudac Bartels sastalo je da se prijavi sudu sastat deset dana nakon završetka procesa, da bi ogovorilo svoje nepoštivanje sudu.

Irwin Bachman, hrvatskij Tvrtko Pobuta, poštenje od ogledavalo Hrvata, i sam sudnika ostavio svijeti, rekao je svom dojmovima ovo kraju dana: "Ova nije najslavnije dan američkog pravosuđa. Ovo je vrijeme."

Suđenje se nastavlja u ponedjeljak, 16. travnja, ogledavanjem Busićeve američke žene Julienne Schaller.

B.M.

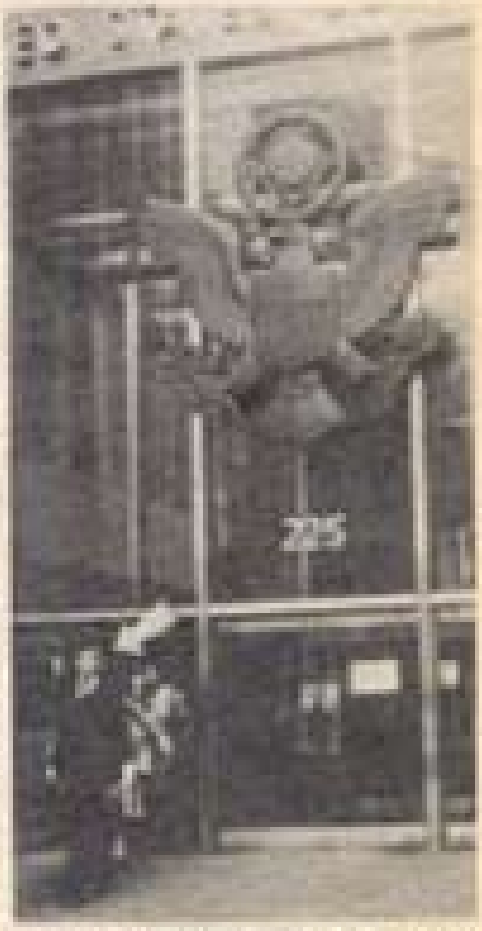

Michael Tigar, branitelj Zvonka Busića, ulazi u sudnicu u Brooklynu